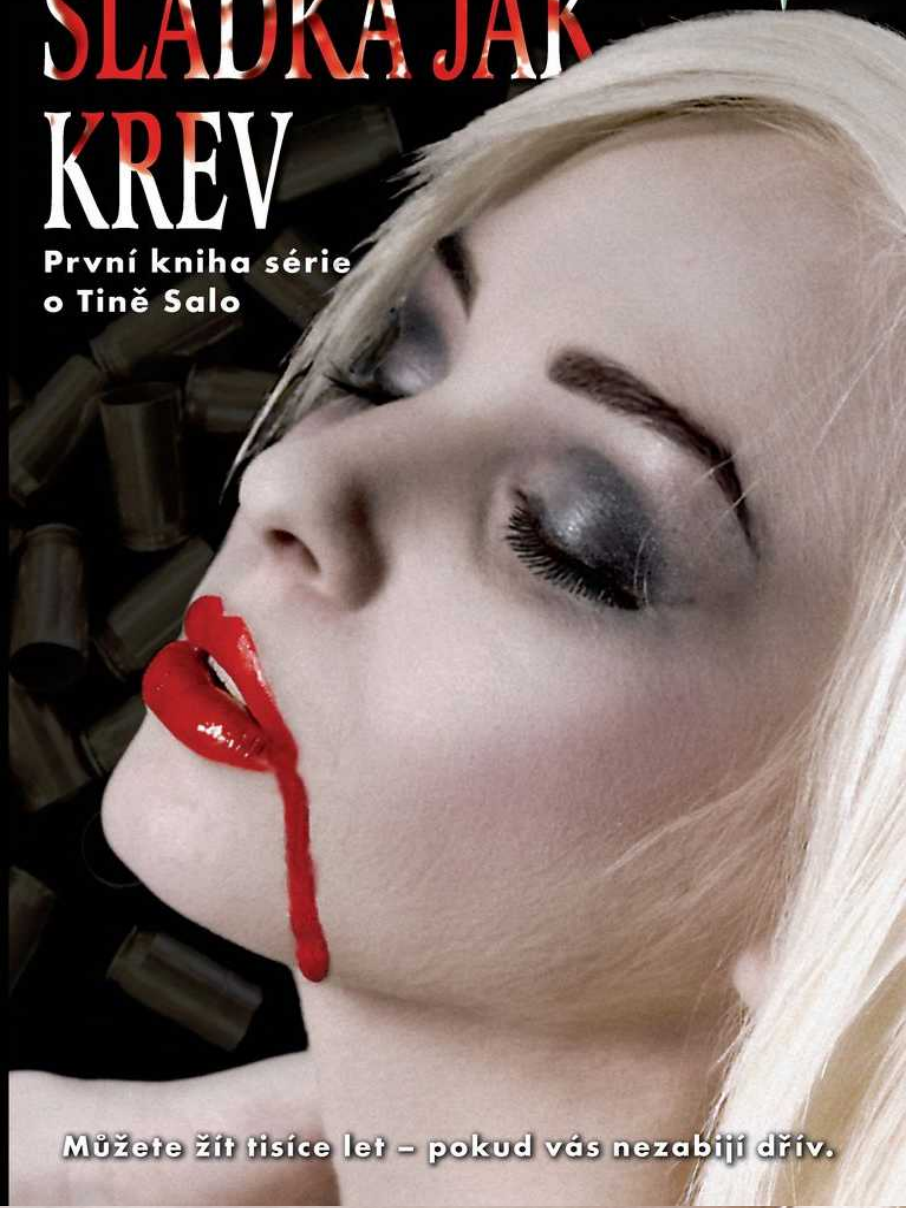

Petra Neomilnerová

SLADKÁ JAK KREV

První kniha série
o Tině Salo

Můžete žít tisíce let – pokud vás nezabijí dřív.

Petra Neomillnerová
SLADKÁ JAK KREV

Copyright © 2007 by Petra Neomillnerová

Cover © 2011 by Koutmedia & Karel Kadlec

For 2nd Czech Edition © 2010 by Robert Pilch – Brokilon

ISBN 978-80-7456-006-4 (tištěná kniha)

ISBN 978-80-7456-009-5 (PDF, 110. publikace)

ISBN 978-80-7456-010-1 (PDF pro čtečky, 111. publikace)

ISBN 978-80-7456-011-8 (epub, 112. publikace)

ISBN 978-80-7456-012-5 (mobi, 113. publikace)

Petra Neomilnerová

SLADKÁ JAK KREV

Tina Salo, kniha první

Nakladatelství BROKILON
PRAHA
2011

Petra Neomilnerová v nakladatelství Brokilon

Cyklus Tina Salo

Sladká jak krev

*Doušek věčnosti **

*Past na medvěda **

Smrt u archanděla

Vlci Sudet

*Tanec s carevnou **

Cyklus Zaklínačka Lota

Žár krve

Samostatný román

Dítě Skály

** připravujeme*

<http://www.alraune.cz>

<http://www.brokilon.cz>

I.

Drnčení zvonku mě vyděsí ještě před tím, než se stačím probudit. Vyzáblý chlápek v mé posteli se mátožně převálí.

„Lež,“ syкну a vymotám se z přikrývky. Má včerejší trofej si přetáhne peřinu přes hlavu a zase se odebere do říše snů. Doufám, že ne definitivně.

„Policie.“

Ohrnu rty.

Zvonek znovu zadrnčí.

„Policie.“

To už definitivně vzbudí i nešťastníka v mém lůžku.

„Kdo to je, kotě?“

„Fízlové,“ zachraptím sevřeným hrdlem a otevřu.

Konrád Bér stojí ve dveřích a jako obvykle je vyplňuje úplně celé.

„Máš společnost?“ Dlouhý cvik mu nedovolil přehlédnout mužské boty, odkopnuté v předsíni.

„Po tom ti nic není.“

„Vyhod' ho, Tino.“ Je to žádost pronesená tónem slušnějším než ten, na jaký jsem od něj zvyklá.

„Ne.“

„Prosím.“

Zvednu oči k jeho tváři.

„Prosím?“

Kývne.

Doklopýtám ke dveřím do ložnice.

„Pakuj se.“

Můj pokyn je zbytečný. Vyzáblý právě sbírá ze země svůj batoh.

„Máš problém?“ ptá se spíš z povinnosti.

„Ne. Boty jsou v předsíni.“

Prosmýkne se kolem mě a ošlapané konverze shrábne rukou.

„Čau.“

Neodpovím a zaklapnu za ním dveře. Pak se obrátím k Bérovi.

„Tak povídej.“

„Pila jsi z něj?“ Konrád zvědavě vytahuje knihy z mé knihovny.

„Je to feťák.“

„Tím líp. Je s nimi míň problémů.“

Jazykem si přeježu po zubech a vzpomínka na chuť krve mnou zachvěje jako orgasmus. Povzdychnu si.

„Však víš, Bére. Musím občas jíst.“

Dosedne do křesla z Ikey a to pod ním zapraská.

„Záruka je jen do sto kilo, zvedej se,“ kopnu ho do kotníku.

„Nemám o moc víc než sto čtyřicet, kotě,“ napodobí intonaci mého spolunoclezníka, ale vstane a přesune se na postel a do křesla se složím já. Ani nevzdychne, ostatně, vážím třetinu toho co Konrád.

„Nemám nic proti tomu, že občas jíš, Tino.“ Otřesu se, v Konrádově hlase zní policajtská úlisnost, nasbíraná za dlouhý čas v branži. Všechno chápu, ale to, že byl u gestapa, snášim dodnes těžko. Ovšem, je to dlouho, ale ne dost dlouho.

„Tak?“ pozvednu obočí.

„Nemám nic proti tomu, když se našinec rozumně nají, ale...“

„Někteří našinci jedí nerozumně, tos chtěl říct?“

Dívá se na mě a ruce, pokryté hustými rezavými chlupy, má poklidně složené na mohutných stehnech.

„Možná.“

„Vypadni.“

„Bud' rozumná.“

„Vypadni, nemám náladu po ránu poslouchat tvoje policajtský bajky. Zastav se večer, třeba budu doma.“

„A třeba taky ne, co? Nehraj si se mnou, Tino.“

Vstanu. Špičáky mě bolestivě tlačí do rtu. „Ještě jsem si nezačala hrát.“

„Já taky ne.“ Konrádův hlas zní trochu nezřetelně a chlupů na hřebech rukou je najednou víc, pak ještě víc a potom...

„Přestaň blbnout,“ okřiknu ho. Bér je medvědodlak.

Sedíme u mne v ložnici, Bér už ochlupený tak, jak se na člověka sluší, a já bez ohrnutých pysků. Přistrčím mu hrnek.

„Co to je?“

„Chryzantémovej čaj. Jedla jsem v noci, nic jiného tu nemám.“
Nedůvěřivě usrkne bledé tekutiny a odkašle si.

„Podívej,“ začne. Dívám se. „Našli jsme dvě rumunské štetky, vykvrvené. Pak jednoho bezdomovce, ten byl bez hlavy, ale krev taky nikde. Nemá tu někdo žízeň?“

„Já,“ olíznu si pusy a pak se zamyslím.

„Museli by to být mlad’oši, Konráde, nikdo ze starých by to nedělal takhle.“

Proplete prsty, silné jako nohy klobásy. „Je mi jedno, kdo to je. Musí to přestat.“

„Zahraješ to do autu?“ zeptám se lhostejně.

„Jako vždycky, ale jen když už bude klid. A to je na tobě,“ klepne mě svou tlapou do hrudi.

Otřesu se. „Na mně? Poptám se, podívám, ale víc...“

Položí mi dlaň na nahé stehno. „Uděláš mnohem víc, Tino. Zjistíš, kdo to udělal, a když, tak...“

„Konráde, nezabím.“

Zasměje se. „To od upírky slyším obzvlášť rád.“

„Nejsem upírka.“

Hlučně se vysmrká do papírového kapesníku. „Tak to slyším od upírky ještě radši.“

„Nedělám zadarmo,“ vynesu svůj poslední trumf.

„Že by ti staří nezaplatili za trochu klidu?“

Složím ruce do klína.

„Nechce se mi do toho.“

Konrád se zvedne z postele a natáhne ruku po klobouku. Nosí ještě klobouk, svět se pro něj mění příliš rychle.

„Až přijdeš, že potřebuješ nové papíry, taky se mi třeba nebude chtít. Až ti tu najdou koks, nebudu mít čas, a až přijde za policajty nějaký pokousaný narkoman, už ho nepošlu na záchytka, holčičko. Rozmysli si to.“

Zvrátím se do polštářů.

„Hm.“

„Tak jak?“

„Přineseš mi k tomu nějaký papíry?“

Kývne.

„Ke dveřím trefíš sám?“

Kývne znova.

„A nechod' dřív než v osm, budu spát.“

Nasadí si klobouk na ryšavý trávník a pokyne mi rukou.

„Ten piercing v pupku je stříbro?“ zeptá se ještě společensky.

„Platina.“

Ležím na zádech a netečně sleduju, jak se rozložitý muž valí ke dveřím.

„Dobrou,“ zavolám za ním.

„Dobrou, Tino.“

Dveře zapadnou a já líně vstanu a zatáhnu závěsy. Denní světlo mi přece jen trochu vadí.

II.

Tesáky mi rvou hrdlo, kostnatá tvář blízko mé a světlé oči září stejně jako měsíc na obloze.

„Pojď ke mně, dítě,“ šeptá. Probudím se s křikem.

Konrád mi trochu křivdí. Nejsem upír, nebo se alespoň vymykám obecné představě upíra. Den mi nevadí, dokonce můžu jíst a pít lidské jídlo. Trochu, přiměřeně. Spíš syrové. Ne moc a ne často. Vlastně ani moc ne, ale pořád víc než *našinci*. Staří, se kterými jsem o tom mluvila, soudí, že to je „nedokončeným polibkem“. Tak mi to alespoň řekli, a pokud náhodou mají i jiné hypotézy, neobtěžovali se mi je sdělit. Typické, upíři jsou neupřímná sebranka.

Dobrá, lhala jsem trochu Konrádovi. Zabíjím, někdy. Ale v dobách, kdy jsem se narodila, zabíjel každý, kdo chtěl přežít. Nevraždím kvůli jídlu, to ne. Tu trochu krve většina z dárců nepohřeší a nepotřebuju ji tak často. Ano, byly doby, kdy jsem pila hodně, pak doby, kdy jsem pila jen ze zvířat, a dokonce i doby, kdy jsem se snažila nepít vůbec. Nešlo to. Luna mi nelítostně připomene, kdy je čas, a stejně jako pravidelně krvácím, pravidelně i piju. Z lidí jen jednou za měsíc, ze zvířat častěji. Upřímně řečeno, dnes je pro mě snadnější sbalit nějakou smažku než si do bytu na Starém městě nosit králíky nebo krysy. Obluzení je sice věc trochu otravná, ale nutná. Pití krve jako sexuální praktiku by snad i pochopili, ale ty zuby nezakryju a krmící se upír, a že jsem jich viděla, nevypadá nic moc. Přiznejme si, že zuby mám při sání dost děsné, ale co nadělán.

Dobrá, mohla bych si taky krev kupovat z nemocnice, jak to někteří dělají, ale pro mne je studená už o ničem. Pro každého našince je studená už o ničem, proto se mi ten Konrádův případ tolik nezdá.

Vypít někomu všechnu krev z těla, to by znamenalo hodně žíznivých, tolik se jich v Praze určitě nenajde – zvlášť ne takových, kteří by to byli ochotni udělat. Mladíši, nikdo ze starých by se

takového mecheche nezúčastnil. Mají svůj styl, svůj klid a své zdroje.

Nelíbí se mi to. Vůbec.

Překulím se na břicho a sklouznu z postele. V koupelně je nalito a na zemi kaluž červené. Ach jo. Bezvýsledně se snažím setřít ji toaletním papírem, pak dojdou pro mop. Rozhlédnu se po zastříkaných dlaždičkách kolem vany a nakrčím nos. Jsem prase. Drbačka ve vaně je ta nejomletější klasika na světě, na druhou stranu, z dlaždic jde krev líp než z parket. Dokonce i sperma z nich jde líp.

Melancholicky si oblékám kalhotky a uvažuji, koho dnes navštívím. Práce, tahle nebo jiná. Peníze se hodí, ale hlavně je práce dobrá k tomu, aby vás udržela v realitě. Nepracovat znamená pít a lovit a... Ne, nechci na to myslet. Přes hlavu si přetáhnu černé triko s lesklou lebkou na hrudi. Zašklebím se. Tahle doba mi umožňuje chodit s velkým nápisem „upír“ na zádech naprosto beztrestně. No, i to má něco do sebe. Džínové šortky, žabky a brýle. Sluneční brýle jsou další požehnání, maska, kterou skoro nesnímám. Zapíchnu si je do vlasů a napatlám na sebe make-up barvy „ivory“, pak obtáhnu oči černou tužkou. Zírám do zrcadla a jsem v něm, naštěstí, vidět, jinak bych si řasenkou vypíchla oko. Vlasy mám světlé, snad po otci, po kterém mi zbylo také jméno – Kristina Salo. Nejspíš je to to jediné, co mi dal, ale má matka prý na tom velmi lpěla. Těžko říct, zemřela při porodu na shnilé slámě roku 1646.

~ ~ ~

Nějaká ruka mi cpe leták. Podívám se na jejího majitele dostatečně zhnuseně a pokračuju v chůzi. V Karlovce ječí nedospělé italské holčičky s taškami z New Yorkeru v rukou. Mám na rtech italskou nadávku, ale spolknou ji. Taky jsem byla mladá, v dobách, kdy holčičky i New Yorker byli ještě snem v mysli ptáka stvoření. Snažím se nezakopnout o psa na vypouštěcím vodítku, když mě kdosi vezme za loket.

„Necháš se pozvat do Duplexu, zlato?“

Klukovi může být nejvýš dvaadvacet, kalhoty má od Diesela a tričko od Dolce a spol. Tuctový typ.

„Ne,“ pomalu vyprostím ruku. Dlouhý cvik mi přitom zabrání, abych zlomila tu jeho. Našinec musí být ve styku s lidmi opatrný.

„Všechno platím, maličká.“

Sundám si brýle. S nimi vypadám na sedmnáct po flámu, bez nich jako to, co jsem. Víím, jaké jsou moje oči doopravdy, a stejně jako ty hadí dokážou ukončit diskusi.

„Tak nic,“ obrátí se ten cápek ke kamarádům a rychle vykročí pryč. Něco jim povídá, smějí se, ale on ne. Dnes večer se už moc smát nebude, předpokládám.

„Timo,“ absolvovala jsem schody do podzemí a teď se rozhlížím po naleštěném plechu regálů se šperky, „Timo, kde jsi?“

„Dělám,“ ozve se z vedlejší místnosti, a když odhrnu závěs, vidím ho, jak se sklání nad holení jakéhosi děvčete.

„Máš novou pistoli? Nebzučí.“

„Nebzučí, no.“ Drobný prošeďivělý muž soustředěně tetuje děvče se slámovými dredy. „Bzučení už mi šlo na nervy.“

Posadím se na vysokou stoličku.

„Máš to ještě na dlouho?“ Se zájmem sleduju, jak se kolem dívčina kotníku obtáčí had. Pěkná práce, ostatně Timotej málokdy dělá blbě.

„Ne. Barvy doděláme příště, děvečko,“ obrátí se k dredatě, přelepuje jí kěru igelitem, pak stáhne rukavice a vede ji vedle. S úšklebkem zaslechnu, jak si říká o pět tisíc. Timo by nepochybně taky mohl dělat zadarmo, ale to by působilo zvláštně. Příliš zvláštně a našinec nechce být nápadný.

„Tak co?“ kývnu na něj, když se vrátí.

„Nic,“ uklízí své náradí a vlasy mu po tom, co si rozpustil culík, padají do obličeje, „co bys ráda?“

Vezme mě kolem pasu a ze stoličky přesadí na lehátko. Bez námahy, stejně jako by mi bez námahy utrhl hlavu. Timotej je opravdu hodně starý, a dokonce se neobtěžuje mladě ani vypadat. Dědek.

Uvelebím se na lehátku. „Co kdybys mi obtáhl ty runy na krku?“ Zamračí se. „Teď jsem dodělal.“

„Tak ne.“

Obrátí mě na břicho. „Ale ano. To já jen tak nadávám.“

V ostrém světle zářivek nasazuje do pistole novou jehlu a jeho pohyby odráží zrcadlová stěna.

Jehla začne bodat do kůže, šimrá to a já si líně podpírám bradu rukama.

„Nepřišlas kvůli tetování, Tino. Svěř se starému příteli, děvečko.“
Teď se nepřetvařuje a jeho hlas duní podzemní prostorou.

„Mám práci, Timoteji.“ Jehla mi přejíždí zátylkem takřka konejšivě.

„Jakou?“

„Byl za mnou Konrád. Našli prý jakési vykrvené štetky a on si myslí...“

„Že si někdo udělal dobře, co? Konrád si pořád něco myslí.“

„Jistě, ale chce, abych zjistila, kdo to dělá, jinak prý to nezamete.“

Timotej zívne a v ústech se mu blýsknou špičáky.

„Jednou s ním zametu já. A nemel se.“

Snažím se nemlít. Kdysi jsem sama měla tendence zacházet s Bérem drsněji, zvláště po tom, co jsem odhalila některé detaily z jeho pestré profesní kariéry, ale už je to pryč. Začal jako biřic a v podstatě ho dělá dodnes. Dodnes dokáže podezřelému pěstí zatlouct nos do obličeje, zpřelámat prsty a rozdrtit varlata, když na to přijde, ale nedělá to zdaleka tak často jako dřív. A navíc, pomohl mi, za války, za té poslední války, kdy mě pach krve trochu pobláznil. Nerada na to vzpomínám a on o tom nemluví. Dokáže o věcech mlčet a to je jeho další klad.

„Co s tím budeš dělat?“ Timotej pustil hudbu a z reproduktorů se teď line jakési kvílení. Není to zrovna podle mého vkusu.

„Udělám to. Znáš to, laskavost za laskavost.“

„To znám dobře. A od nás budeš chtít peníze, co?“

Přitlačí na jehlu, až zatnu zuby.

„Jistě.“

„Kolik peněz?“ zeptá se.

„Podle toho, jak dlouho na tom budu dělat. Proč vůbec smlouváš, pár stovek není pro staré nic.“

„Pár stovek tisíc, o tom mluvíme.“

„No vždyť.“

„Jsi rozmazlená, Tino. Zhýčkanej spratek.“

Směju se a můj smích zní jako kašel. Mazlení bylo to poslední, co provázelo mé dětství u trénu, pokud si ovšem pod tímhle pojmem nepředstavujete znásilnění smečkou opilců. Pak by to sedělo.

„Ale Timo.“

„Vím, všechno vím, děvečko. Ale na nás si stěžovat nemůžeš, staráme se.“

Raději mlčím. Timotejova představa péče je od mé trochu vzdálená, ale nemá smysl se s ním hádat. Žil už dávno a také už dávno zemřel. Najednou si uvědomím, jak studené má ruce. Studenější než já, a to je co říct.

„Timo, nepiplej se s tím tak. Stejně to pod vlasama není vidět.“

Vydá zvuk tak pohrdavý, že už se s ním nepřu.

„Pomůžeš mi s tou Konrádovou věcí?“

„Uhm.“ Cele se teď věnuje nějakému stínování a na košerované poběhlce kašle.

„Jo, nebo ne?“

„Uvidím.“

Brouká si při práci a já klímám. Pak se Timotejova ruka zastaví, zvednu hlavu a nakrčím nos. Tenhle parfém znám, vlastně znám oba.

„Drby se šíří rychle,“ ušklíbnu se.

„Mlč a drž.“

Timo mi přitlačí hlavu k lehátku, jehla znovu vnikne do mé kůže, a tak nemám z celé scény žádné potěšení.

„A vy dva se posad'te.“

Božidara Saborová a Nikolas Derer vypadají dokonale. Vždycky. Myslím, že péče o šatstvo je činnost, kterou tráví celé noci. Ve dne spí, takže zřídka kdy stihnou i něco jiného. Ze stereotypu je dokáže vytrhnout jen zcela výjimečná situace a zdá se, že ta právě nastala.

„Timoteji,“ Božidara pohne hlavou a její dokonale sestříhané plavé vlasy jí efektně zahalí tvář, „prosím...“

„Tetuju, nevidíš?“

Timo nepochybně může dělat a mluvit, ale zdá se, že Božidaře není nakloněn. No, já taky ne.

„Situaace je napjatá.“

„Nepovídej,“ zavrčí, „vypilas snad ty štětky ty?“

„No dovol!“

„Tak vidíš, neděje se vůbec nic.“

„Timoteji,“ Nikolasův hlas teče jako teplá čokoláda, „je to riziko.

Praha je rozkošné hnízdo, ale cením si tu hlavně klid. Jinak bych už dávno přesídlil do Říma.“

„Dobrý nápad, co se tam na chvíli přestěhovat?“ Timotej je na můj vkus podrážděný až příliš.

„Ach,“ udělá Božidara a Nikolas stáhne obličej do bolestné grimasy.

„Timoteji, uvědom si míru, ehm, rizika.“

Pohodlně ležím na břiše a pokouším se odhadnout, co je žere.

Timo sveřepě tetuje a Božidara se kroutí. „Ano, míru rizika a naši pověst ve světě.“

„Víš, tvá pověst není moje pověst, zlato.“

Timotej mě plácne po zadku. „Hotovo.“

Posadím se na lehátko a změřím si návštěvníky.

„Zdravíčko,“ zašklebím se na ně.

Nikolas se usměje takřka nesměle, zato Božidara nabude tvářnosti Medúzy.

„Timoteji,“ zašveholí, „navštívili jsme tě proto, že máme pochybnosti o osobě, ehm, vyšetřovatele.“

Takže je žeru já. Zašklebím se na upírku, jak nejpohrdlivěji dovedu.

Timo si ze hřbetu ruky olízne kapku mé krve. „Proč?“

„Víš, ne že bych si Tininy odbornosti nevážila, ale tak delikátní věc podle mne vyžaduje někoho zkušenějšího.“

Povytáhnu obočí. Tuhle práci dělám víc než čtyři sta let. Jistě, jsou upíři mnohem starší než já, ale už nejsem dítě ani z upírského hlediska. Co na tom, že tak vypadám.

„Koho zkušenějšího?“ Timotej otevře ledničku a vyndá z ní umělohmotný sáček s rudou tekutinou. „Dáte si taky?“

„Studenou nepiju,“ odřeknu se svého dílu pohostinnosti.

Obrátí oči v sloup a rozleje krev do sklenek. Nikolas způsobně usrkne.

„Koho zkušnějšího?“ Timo balancuje se sklenkou na prstě.

„Kaye,“ vrkne Božidara a mě zaskočí.

„To má být odborník na delikátní práci?“ vyhrknu. „Kay je zabiják.“

Nikolas si odkašle. „To jsou silná slova. Je to, no prostě...“

„Hrdlořez,“ dopovím za něj.

„Specialista.“

Obrátím se na Timoteje. „Konrád s ním nebude spolupracovat.“

„To ani nemusí,“ tatér zamyšleně usrkne krve a zahledí se kamsi za mou hlavu. „Vyšetřování povedeš ty, a když bude třeba, udělá za tebe Kay špinavou práci.“

Polknu. „Myslíš jako...“

„Myslím jako zabít našince, odervat mu hlavu, spálit vnitřnosti. Opravdu stojíš o takovýhle kšeft?“

Pevně stisknu dlaně k sobě. Nestojím, jednou jsem to dělala a víckrát nechci, ale pracovat s berlínským Kayem taky ne. Lidé si možná myslí, že jsme všichni bez emocí, ale není to pravda. Jen Kay je takový. Chladný i na upíra, puntičkářský, mlčenlivý, cizí. Všude cizí.

„Nestojím o tuhle práci už od začátku. Pokud to udělá Kay, budiž, ale beze mne.“

Seskočím z lehátka. „Už musím.“

Božidara se vítězoslavně usmívá a Nikolas mi kyne dokonale upravenou rukou.

„Nikam.“ Timotejův hlas zaduněl místností a jedno ze zrcadel prasklo.

Obrátím k němu hlavu. „Proč?“

„Protože tohle je moje město a já rozhoduju, kdo a co tu bude dělat.“

Mlčky se posadím a zvednu oči k Timotejově tváři. Nevím, jak je starý, nikdy mi o tom neřekl, nikomu o tom neřekl. Má na sobě tričko s nápisem „My Body is my Temple“ a oprané levisky, i s podpatky ne víc než metr pětasedmdesát, ale Božidara s Nikolasem se teď před ním hrbí jako nevolníci. Snad je to zvyk, spousta upírů o svém původu lže. Smrt zdaleka nesmaže ješitnost a většinou je mnohem příjemnější vystupovat jako oslnivá šlechtična

než přiznat, že jí hrdlo prokousl zupířený soused, zrovna když došla krávu. No nic. Nehrbím se, ale mlčím. Zdá se, že to Timotej ocenil, protože už zase vypadá skoro normálně.

„Budeš s Kayem pracovat,“ oznámí mi mile. „Nebude to první vrah, se kterým budeš mít cosi společného, nemám pravdu?“

Pokrčím rameny. „Když chceš...“

Božidara, Boža, jak jí soukromě říkám, se k Timovi takřka kočkovitě lísá.

„Ty víš, že bychom bez tvého souhlasu nic nepodnikli.“

„Ne?“ Timotej se mile usmívá a rovná náradí na svém stolku.

„Zdá se, že k pozvání Kaye jste můj souhlas nepotřebovali.“

Timotej si pohrává s peánem, pak do něj pozorně vezme jednu z piercingových náušnic a prohlíží si ji.

„Co bys řekla, že to je, holčičko, ocel nebo stříbro?“

Božidara couvne tak prudce, že se jí vyzuje lodička od Blahnika.

„Pane,“ zablábolí a mně naskočí husí kůže.

„Je to ocel,“ řeknu chraptivě.

Timotej se na mě usměje. „To víš, že jo. Ze stříbra se piercingové ringle nedělají. Ty se stříbra nebojíš, Tino?“

„Nenosím ho,“ odseknu, „mám z něj ekzémy.“

Upír se směje, snad má z téhle scény nakonec potěšení. Využiju toho a zaútočím na vyděšenou Božu.

„Tak v čem je problém, sestřičko?“

Za normálních okolností by se ostře ohradila, ale teď má zřejmě pocit, že je lepší hrát oběť.

„Nejsi upírka.“

„Cože?“

Timotej si nás měří a tuším, že se dobře baví.

„Nikdy jsi nezemřela.“

A už je to tady zase. Minimálně jednou za padesát let někdo vytáhne pikantní podrobnosti mého přerodu.

„Umřela jsem, jen mě nepohřbili,“ artikuluju zřetelně, jako bych mluvila s debilním dítětem.

„Nezemřela.“

Prekvapeně se obrátím k Timotejovi. Od něj jsem útok nečekala.

„Ano, nezemřela.“ Pohodlně se uvelebil v černém koženém křesle. „Někdy se to stává, zvláště když je tvůrce hodně starý.“

„Myslíš, že se z člověka může stát upír bez toho, aby zemřel. Ale já...“

„Bylas v bezvědomí, nic víc. Míváš ještě pořád ty sny?“

Otřesu se. „Pořád.“

„Nedívím se. Kdybys byla moje dcera, taky bych tě nenechal jen tak jít. Někdo na tobě odvedl dobrou práci, Tino, to se musí nechat.“

„Jak to myslíš?“ Pomalu mě přechází nálada, Božidara a Nikolas naslouchají v uctivém předklonu a Timotej srká krev. Jeho tesáky teď nezakryje ani plnovous, derou se z úst hladově a zlověstně.

„Sneseš slunce, sneseš stříbro, dobře se hojíš, dokonce můžeš i jíst...“

„Zas nemám takovou sílu, neumím to, co umíš ty.“

„A chtěla bys mít?“ Snažím se nedívat na Timovi špičáky, ale cítím neodbytnou touhu vycenit zuby a... No nic, je to pitomost.

„Ani ne... Otravovalo by mě žít jen v noci.“

Nikolas vzlykne či zakňučí, něco mezi tím. Možná je můj denní život důvod, proč mě nemají rádi. Je mi to jedno.

„Timoteji, řekni mi upřímně, co si myslíš o mém otci? Tušíš, kdo by to mohl být?“

Timo odloží sklenici a vezme mě na zápěstí.

„Ne. Ale vím, že je velice starý a přitom k nerozeznání od lidí. Živí se krví, ale chodí v slunci. Závidím mu.“

Pustí mou ruku a narovná se. „Samozřejmě nezemřela,“ jeho pohled práskne Božidaru jako bič, „ale to ji nedělá slabou. Až Kay přijede, pošlete ho za mnou. A ty, Tino, vytáhni, vymlat' nebo kup od Konráda všechny informace. Nejspíš je to celé pitomost, ale...“

Nenechám ho domluvit. „Je tu ještě otázka peněz. Neudělám to zadarmo.“

„Vystav fakturu, holčičko. Božidara ti zaplatí za sledování nevěrného milence.“

Já kývnu s úsměvem, Božidara bez. Vyskočím ze židle.

„A teď jdu doopravdy,“ skloním se k Timovi a rty se dotknu jeho tváře. Studí.

„Jen běž. Tino, nepřeháněj to s pitím.“

„Budu hodná holčička, slibuju,“ ukloním se ve dveřích a pak беру schody po dvou. Nikolas a Božidara dosud nehybně sedí v křeslech. Že by tam Timotej přece jen nějaký stříbrný cingrlátka měl?

III.

Můj stav má jednu velkou nevýhodu. Neopiju se. Na rohu Jakubské nabízejí dealeři koks, ani ten moc nezabírá, má to cosi společného s metabolismem, ale pořád lepší něco než nic. Kývnu na jednoho z tmavých mužů a vklouznu do baru. Transakce proběhne rychle a tiše, koneckonců ne poprvé. Zamířím k záchodu. Bar hučí, narvaný těly až k prasknutí. Navlhčím si jazykem rty. Mám zase žízeň, poslední dobou příliš často na můj vkus. S úlevou za sebou přirazím dveře, na vrch držáku toaletního papíru nasypu lajnu a pak si důkladně protáhnu nos. Doufám, že je to dost dobré zboží, aby mě udrželo alespoň na úrovni hopsajícího davu. Být střízlivá mezi opilými je skoro tak zlé jako být žíznivá. Vypotácím se ven a mrknu na barmana. Roztržitě mi mrknutí oplátí a přistrčí mojito s černým brčkem. Působně ucucnu. Některé věci má našinec mnohem těžší.

„Jak to jde, Týno?“

„Na hovno,“ odpovím po pravdě a barman si to vyloží po svém.

„Tady taky. Prachy žádný, spousta Íček...“

Přikývnu. Ječícím dívenkám sice dobře rozumím, ale tolerance mi to nepřidá. Bolí mě hlava. Přicházejí známí, padají bezobsažné věty jako každý večer, jako každý z těch večerů, které jsem ve svém životě strávila po hospodách. Jedna z Italek začne zvracet, její ječící kamarádky pobíhají kolem, utírají jí pus, vlečou ji sem a hned zase tam, barman nadává. Uvelebím se na barové stoličce s kolenem pod bradou. Hudba a hlasy lidí se splétají v neprostupnou zeď, která mě obklopuje, chrání a posléze i uspává. Kokain jako obvykle prohrál svůj boj a já jsem vyhodila peníze z okna. No co.

Šedý šum náhle protne křik. Šokovaný křik někoho, kdo právě jednu schytlal a vůbec na to není zvyklý. Usměju se a pak natáhnu krk. Ze stoličky neslézám, jsem příliš malá a nemám ráda, když do mě někdo strká. Ve vzduchu náhle visí pach krve a já mám problém.

Už vím, kdo krvácí. Jakýsi přivandrovalec dostal jednu do nosu, krev se řine, krev, krev... Touha mi nejen úží hrdlo, ale taky povážlivě čechrá horní ret. Vyklouznu od baru, deru se všeobecným zmatkem, horkými těly, tolik masa, tolik horečně tepající krve, před očima se mi dělají mžitky, tisíce vlásečnic mi zpívají svou píseň... A pak stojím před barem, pokrytá studeným potem. Pryč. Instinkty na mne dotírají jako na divoké zvíře, chce se mi lámat vazy, toho jídla, tolik, tolik... Zběsile polykám. I v noci jsou ulice rozpálené Prahy plné lidí, lidí, jejichž krev je horká. Schody, které mě dělí od mého bytu, беру по třech. Třesoucíma se rukama otevíru dveře, na chodbě ze sebe strhám šaty a v koupelně pustím vodu tak ledovou, jak jen to lze. Chladný proud mi bičuje tvář a odplavuje kus po kuse vzrušení. Nezavřu vodu dřív, než se začnu klepat zimou. Černý župan čeká na věšáku, kam ho pečlivá Oksana pověsila. Oksana... dopoledne tu nebyla. To teď chodí uklízet v úterý?

Zamyšleně se štrachám po schodech na střechu. Byt není mezonetový, jen jsem ho za hříšné peníze nechala vybudovat z půdy jednoho ze staroměstských domů, a tak mi připadla i malá, původně snad ozdobná terasa na střeše domu. Stoupnu si k nízkému zábradlí a pozoruju město. Pulzuje, dýchá, stejně jako krev v lidských žilách, září, ale všechna světla jsou nevýrazná proti úplňku. Oddechnu si. Tím to je, žízeň se nezhorsila sama od sebe, to mě jen pobláznil měsíc. Svléknu i župan a nahá sedím pod měsícem. Po zábradlí se vine brečťan, připomene mi hřbitov. Připomene mi spoustu hřbitovů, které znám.

Hřbitovy, to je pořádný kus mého života. Tam odvezli matku, sotva jsem se narodila, tam odvezli i Brigitu, která mě jaksi pudově vzala pod svá křídla, nebo přesněji do houfu svých špinavých, věčně ukudlaných potomků. Být jedním z parchantů od trénu je zlé, naštěstí jsem nikdy nepotřebovala moc jídla. Přežila jsem jediná a jen díky tomu, že jeden z maršálů byl na holčičky. Poznala jsem zubatou tak zblízka, jak to jen lze, a pak... Dodnes si pamatuju na ten večer. Bylo už po válce, ale komu by se chtělo přestat zabíjet? Vlastně ani nevím, kde jsme tenkrát vlastně byli. Snad kdesi v Německu, les za

žády byl hustý a mrtvoly původních majitelů usedlosti ještě nevychladly. Procházela jsem domem a připadala si stará jako svět, vždyť už mi bylo patnáct a zkušeností jsem měla na deset životů. Tolik lidí zabili před mýma očima, tolik jsem jich okradla, tolik se jich zvedalo z mého klína, tolik z nich mě uhodilo. Statek byl tichý, když dozněl křik vražděných, a pak se to stalo. Neviděla jsem ho, tenkrát ani nikdy po tom, ale byl mi podivuhodně blízký. Vzal mě za ramena a všechno ohluchlo. Špičáky pak už ani nezpůsobovaly bolest, jen trochu nepohodlí, když se draly k tepně. Zalilo mě teplo a všechno zčernalo. Všechno zčernalo na dlouho, ale ne navždy. Božidara měla pravdu. Nejspíš jsem nezemřela a zcela určitě mě nepohřbili. Nechali mě ležet tam, kde jsem padla, s hrdlem pokrytým zaschlou krví, jenže já se probudila. Probudila jsem se a žila jsem skoro stejně jako před tím. Ne úplně stejně. Potřebovala jsem krev a pak, měla jsem ty sny. Dodnes je mám.

Zvedla jsem se, protože se do mě dala zima. Kurva, měla jsem v tom baru někoho ulovit, sjet, ojet a vypít. Cítím se sama, ale to bych se cítila i s ním. Mám hlad, uvědomím si a seběhnu po schodech. Do mixéru pak hodím kus hovězího, a když ho břity rozsekají, poliju ho kecupem rudým jako krev. Naneštěstí nemá její chuť ani sílu.

~ ~ ~

Konrád tentokrát zvoní diskrétněji než včera, ale stejně mi zkazí den. „Musíš sem lézt tak brzo?“ nadávám mu, když ho pouštím dovnitř.

„Není brzo, jsou dvě odpoledne.“

„Je brzo.“ Pro našince určitě, pomyslím si a kývnu ke stolku.

„Chceš něco k pití?“

„Však víš, že já...“

„Myslela jsem čaj nebo rum, nebo minerálku...“

Stojím nad ním a vyzývavě se šklebím. Konrád polkne. Řeči o naruživosti dlaků jsou sice vesměs pověry, ale můj nahý klín mu klidu nepřidává.

„Přinesl jsi mi ty papíry?“ slituju se nad ním.

Natáhne se po aktovce.

„Jo. Okopíroval jsem všechno, co k případu máme.“

Sáhnu po tlustém fasciklu a Bér mě na chvíli přidrží za zápěstí.

„Bud' opatrná, Tino. Nerad bych, aby se to dostalo ven, zkomplikovalo by to celou věc.“

„Nejsem idiot, Bére.“

„Já vím,“ vypadá v mém bytě, zařízeném pro člověka mnohem drobnějšího, obrovský. Koneckonců, obrovský i je.

„Takže to bereš?“

„Timotej si to přeje. Někteří jiní zas ne, tak už to chodí.“

„Takže se o peníze nemám zajímat.“

Zavrtím hlavou. „Ne, to nemusíš. To, o co by ses měl starat, je, že sem přijede Kay.“

„Kay Schaefer? Ten váš *narážec*?“

„Není zase tak moc náš. Sama nejsem moc nadšená, že ho budu mít za zadkem.“

Konrád zapraská klouby prstů. „Kdo ho pozval? Timo?“

„Houby, Božidara a Nikolas a možná ještě jiní staří. Protože já jsem neumřela, víš.“

„Jak, neumřela?“ Evidentně mu to není jasné.

„Prostě neumřela, to neřeš. Prostě tu budeme mít Kaye, o kterém se říká, že křikem smete barák, jenom proto, že někdo někde možná vypil děvku. Nemuseli to být upíři, že ne?“

„Nemuseli,“ potřese ryšavou hlavou. „Chci mít jistotu, nic víc.“

„Pokusím se.“

„Dej na sebe pozor...“

„Cože?“ zarazím se. Takovou péči jsem nečekala.

„Pozor, abys nic neproflákla,“ zchladí mě Konrád.

„Jo tak. No, dám,“ odbudu ho už podruhé. „Za Kaye neslibuju nic,“ vymezím ještě mantinely, ve kterých se má záruka pohybuje.

Konrád vypadá ustaraně, policajtsky ustaraně.

„Ten chlap je chodící průser. Není tu potřeba.“

„Mně to neříkej.“

Fantazie konstruuje katastrofické scénáře. Nejen má fantazie, zdá se.

„Už půjdu.“ Konrád se zvedne z křesla a projde bytem.

„Vypadáš unaveně,“ řekne mi na rozloučenou a pak dusá ze schodů dolů.

„Jsem unavená,“ pomyslím si, unavená už minimálně tři sta let. Furt.

Oknem se do bytu prodírá soumrak, má pracovní doba právě začíná. Převalím se na břicho, ztiším kvílení Mortise a prohrábnu protokoly. Fotografie ukazují zubožená těla těch, kteří nikomu nechybí. Dívky jsou podle dokladů dost mladé, ale smrt nikomu krásy nepřidá. Bezdomovec mladý nebyl a našli ho až za tři dny. Hm. Tady už se věru nedá poznat, jak vypadal. Listuju složkou, podivně šroubovaný jazyk úředních záznamů mě unavuje. Ve všech třech případech stejná písnička. Rána na krku, tělo bez krve pohozené v houští. Jednou Šárka, jednou Hostivař, jednou Suchdol. Kdepak asi ty holky šlapaly, napadne mě.

Nazuju si žabky. Zjistit, kam chodily na štrych, musím, jakkoli se mi ven nechce. A taky vidět těla, možná jen jedno tělo. Vytáhnu ze zásuvky další z desítek černých tílek, která vlastním, přetáhnu ho přes hlavu a pak nepřiměřeně dlouho hledám kalhoty a zamýšlím se nad žabkami. Nakonec zvolím pevnější obuv, koneckonců, někdy je pravdu třeba z lidí vykopat. Na opasek s láskou připevním desperada. Móda dlouhých triček mi přeje. Ještě černou na řasy, něco nevýrazného na rty (na rozdíl od některých dívek nechci vypadat jako upír) a jdu. Kabelka, kterou jsem přehodila přes rameno, je od Diora. Prostitutky z Václaváku takové moc nenesí, alespoň doufám.

„Sloupe,“ hvízdnu, „Sloupe.“

Opálený světlovlasý chlápek se ke mně obrátí. Seriózně nevypadá na první ani na druhý pohled.

„Týno, vypadáš bezva.“

„Nepokoušej se plácnout mě po zadku,“ varuju ho.

Cudně se odtáhne. „Nechtěl jsem.“

„Hovno. Ale to teď řešit nechci. Mám kšeft.“

Zavětrí. „Pro mne?“

„Taky. Hledám tyhle holky,“ vyložím na stůl okopírované fotky z pasů, „lépe řečeno, snažím se zjistit, kde šlapaly.“

„Tady?“

„Koukni na fotky a nežvaň. Když zjistíš, kdo je pásl a kde, dostaneš pět litrů.“

„Deset,“ licituje.

„Sedm a už ani ťuk. Nemám čas si hrát. Vrtají se v tom i policajti.“

„O co jde?“ Sloup je zvláštní stvoření, něco jako dispečer. Vždycky ví, kde mají čerstvou dodávku koksu, kde nové baby, kde hašiš, kde klučíky, a za přiměřenou částku je to ochoten důvěryhodné osobě sdělit. Užitečná síla, bohužel občas propadá záchvatům zpit'arství a pak jeho informace nestojí za nic. Od té doby, co jsem mu domluvila ručně, už mi bajky neprodává, ví, že to není v zájmu jeho zdraví. Vlastně máme idylický vztah.

„Kdy budeš něco vědět?“

„Týnko, nevím. Takovejch holek je... a všechny držej hubu.“

„Tyhle ji budou držet už napořád. Snaž se.“

Vyšle ke mně pátravý pohled. „Vraždy jenom za sedmičku? Za koho mě máš?“

„Za neschopnýho vykalence. Pohni zadkem, Sloupe. Potřebuju to.“

„Je to trochu...“

„O hubu, ale co není. Podívej, když to vyjde, máš u mě cílovou prémii.“

„A když ne, tak pugét na rakev, co? Zlato, rumunský pasáci můžou bejt nepříjemný.“

„To můžou, jenže tady je minimální pravděpodobnost, že jim to udělali oni.“

„Hm.“

„Budou prachy.“

„Hm.“

„Už musím.“

Sloup se konečně probere z letargie. „Zálohu mi nedáš.“
Zalovím v kapse.

„Dva litry a snaž se. Jde jen o to zeptat se pár lidí.“

Pochybovačně na mě zírá.

„A kam jdeš ty?“ zeptá se pak zvědavě.

„Na nádraží,“ ušklíbnu se a zmizím z šenku dřív, než stačí zastrčit peníze do košile.

Nádraží smrdí. Vždycky. Ale když člověk hledá bezdomovce, smrdí o to víc.

„Nemáš cigáro?“ ptá se chlap s monoklem pod okem a strupem přes půl tváře.

„Mám a dám ti klidně celou krabičku, když se koukneš na jednu fotku.“

„Hele, já nikoho do maléru nenavezu.“

„O malér fakt nejde. Je to můj strejda,“ fabuluju.

„Jo strejda,“ zazáří. „Já mám taky neteř. Takhle velká už bude,“ ukazuje tak metr od země, „no, možná víc, ono už je jí dneska...“ zamyslí se a já toho využiju.

„Podíváš se na tu fotku?“

„Jasně. Já ti strejdu najdu,“ chce mě vzít kolem ramen, ale vyklouznu. Jak člověk změkne, pomyslím si. Před lety jsem smrděla úplně stejně.

Vytáhnu kopii a cpu mu ji do ruky.

„Budeš tu zejtra?“

„Já jsem tu každý den,“ odpoví po pravdě.

„Stavím se.“

„Na vínko by nebylo?“

Povytáhnu obočí a dám mu stovku.

„Užívej,“ popřeju a konečně se narovná. Pachu jsem trochu přivykla, ale zdá se mi horší než dřív. Hm, civilizační špína.

Šourám se nádražím mezi skupinkami punkerů obklopených psy, opilými zarostlými muži a ženskými, které vypadají na šedesát a bude jim nejspíš ke čtyřicítce. Zatracené vzpomínky, bezdomovkyně mi nepříjemně připomínají ty, které mě vychovaly. Bité, hladové, rezignované. Zlomené. Polknu. Byly doby, kdy jsem jim chtěla pomáhat, ale nejspíš na to nejsem. Příliš brzo mě vždycky rozzuří pasivita a má vlastní neschopnost vdechnout jim svůj vztek.

S úlevou vypadnu z prosklené budovy a zamířím rovnou do Barakudy.